

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **Ing. F. V.**, bývajúceho v P., zastúpeného Advokátskou kanceláriou V. s.r.o., so sídlom v P., proti žalovanému **J. P. ml.**, bývajúcemu v P., za účasti vedľajšej účastníčky na strane žalovaného Slovenskej kancelárie poisťovateľov, so sídlom v Bratislave, Trnavská cesta č. 82, v zastúpení Allianz-Slovenká poisťovňa, a.s., so sídlom v Bratislave, Dostojevského rad č. 4, IČO: 00 151 700, o **náhradu škody 15 295,03 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 17 C 254/2004, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 24. februára 2010 sp. zn. 4 Co 49/2009, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalovanému a vedľajšiemu účastníkovi nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Žalobca sa žalobou z 26. októbra 2004 domáhal náhrady nákladov spojených s liečením vo výške 460 778 Sk s 13 % úrokom z omeškania od 1. novembra 2004 do zaplatenia, ktoré vynaložil v súvislosti so škodou na zdraví, ku ktorej došlo v dôsledku dopravnej nehody zavinenej žalovaným. O zodpovednosti žalovaného za škodu bolo právoplatne rozhodnuté v konaní rozsudkom Okresného súdu Prešov z 27. novembra 2000 sp. zn. 13 C 167/99 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove z 5. októbra 2001 sp. zn. 2 Co 364/2001.

Okresný súd Prešov rozsudkom z 12. novembra 2008 č.k. 17 C 254/2004-306 v spojení s doplnčacím rozsudkom zo 16. februára 2009 č.k. 17 C 254/2004-317 žalobu zamietol. Žalobcovi uložil povinnosť nahradiť vedľajšiemu účastníkovi trovy konania 5 938 Sk (197,10 €), ďalej vyslovil, že žalovaný nemá právo na náhradu trov konania a náhradu trov konania štátu nepriznal. Po vykonanom dokazovaní súd dospel k záveru, že žalovaný nezodpovedá za škodu, ktorá žalobcovi vznikla vynaložením nákladov na liečbu (operačný zákrok) v Novosibirsku v októbri 2004. Takáto povinnosť žalovaného nevyplýva zo žiadneho právneho predpisu, keďže podľa § 449 ods. 1 Občianskeho zákonníka pri škode na zdraví sa uhrádzajú účelné náklady spojené s liečením. Náklady vynaložené na operáciu v Novosibirsku v októbri 2004, ako aj náklady za cestovné výdaje z miesta bydliska do Novosibirska a späť, náklady ubytovania žalobcu i jeho rodičov, nepovažoval súd za náklady účelne vynaložené na zlepšenie zdravotného stavu žalobcu, z ktorého dôvodu žalobu zamietol. Zároveň poukázal na § 11 ods. 1, § 2 ods. 1, 10 zákona č. 576/2004 Z.z. o zdravotnej starostlivosti, ako aj § 10 ods. 2 zákona č. 580/2004 Z.z. o zdravotnom poistení, v zmysle ktorých nie je vylúčené uhradenie zdravotnej starostlivosti ani v inom štáte, podmienkou je však súhlas príslušnej zdravotnej poisťovne, ako aj vyčerpanie všetkých možností liečby na území Slovenskej republiky, ak od takejto liečby možno očakávať záchranu života, predĺženie života alebo zmiernenie dôsledkov choroby. Žalobca nemal odporúčanie na operačný zákrok, ktorému sa podrobil v Novosibirsku a nemal ani predchádzajúci písomný súhlas zdravotnej poisťovne, teda konal z vlastného rozhodnutia. O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a § 148 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Prešove na odvolanie žalobcu rozsudkom z 24. februára 2010 sp. zn. 4 Co 49/2009 potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa v spojení s doplnčacím rozsudkom vo výroku, ktorými bola žaloba zamietnutá a bolo rozhodnuté o trovách konania žalovaného a o náhrade trov štátu. Zmenil rozsudok vo výroku o trovách konania vedľajšieho účastníka tak, že náhradu trov prvostupňového konania vedľajšiemu účastníkovi nepriznal. Náhradu trov odvolacieho konania žalovanému a vedľajšiemu účastníkovi nepriznal. Na odôvodnenie rozhodnutia uviedol, že žalobca v konaní nepreukázal, že transplantácia kmeňových buniek zlepšila jeho zdravotný stav, pričom dôkazné bremeno v tomto smere má žalobca. Znaleckým dokazovaním bolo preukázané, že táto liečebná metóda je v štádiu experimentu, čo znamená,

že jej výsledok nie je zaručený. Pokiaľ sa žalobca sám rozhodol absolvovať takúto experimentálnu liečbu, vystavil sa aj riziku úhrady nákladov s tým spojených. Hoci bolo konštatované čiastočné zlepšenie zdravotného stavu žalobcu, takéto zlepšenie sa prisudzovalo skôr absolvovanej rehabilitácii. Súd prvého stupňa správne aplikoval § 449 ods. 1 Občianskeho zákonníka, preto v tomto smere odvolacia námietka žalobcu je nedôvodná. Podľa názoru odvolacieho súdu nedodržanie administratívneho postupu schvaľovania liečby v zahraničí, v prípade preukázania účelných nákladov spojených s liečením by táto okolnosť nemohla spôsobiť nepriznanie nároku. Odvolacia námietka žalobcu, zdôrazňujúca uplatnenie nároku podľa § 449 ods. 1 Občianskeho zákonníka a nie ako nárok smerujúci priamo voči zdravotnej poisťovni podľa príslušných zákonov, je preto dôvodná. Dôvodnosť tejto námietky však nespôsobuje vecnú nesprávnosť rozhodnutia súdu prvého stupňa, keďže súd prvého stupňa nárok žalobcu zároveň posúdil aj podľa § 449 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Treba prisvedčiť žalobcovi, že jeho právo na zlepšenie života, teda aj zdravotného stavu je zaručené Ústavou SR a tiež Dohovorom o ochrane ľudských práv a slobôd. Tomuto právu zodpovedá aj legislatíva Európskej únie, ktorá odráža aj vedecký pokrok v bunkovej a molekulárnej biotechnológii, ktorý viedol k vývoju inovatívnej liečby, ako napr. génová terapia, somatická bunková terapia a tkanivové inžinierstvo. Táto novo vzniknutá oblasť biomedicíny ponúka nové možnosti liečby chorôb a porúch ľudského organizmu, čo je zakotvené v Nariadení Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1394/2007 z 13. novembra 2007 o liekoch na inovatívnu liečbu, ktorým sa mení a dopĺňa smernica 2001/83/ES a Nariadenie (ES) č. 726/2004. Toto nariadenie nadobudlo účinnosť až dňom 30. decembra 2008 a pokiaľ žalobca absolvoval liečbu bunkovou terapiou ešte v roku 2004, robil tak svojvoľne, bez oficiálneho priznania akéhokoľvek práva, a to aj v rámci Európskej únie, ktorej členom sa Slovenská republika stala dňom 1. mája 2004. Z uvedených dôvodov odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa v spojení s dopĺňacím rozsudkom, ktorým bolo rozhodnuté o náhrade trov štátu. Zmenu výroku rozsudku súdu prvého stupňa o trovách prvostupňového konania vedľajšieho účastníka odôvodnil § 220 O.s.p. v spojení s § 150 ods. 1 O.s.p., keď za dôvod hodný osobitného zreteľa považoval to, že žalobca si predmetný nárok uplatňoval v presvedčení, že vykonaná transplantácia mu zlepšila zdravotný stav, teda vychádzal zo subjektívneho pocitu, ktorý bol vyvrátený až v konaní vykonanými dôkazmi.

Žalobca podal dovolanie proti výroku rozsudku Krajského súdu v Prešove z 24. februára 2010 sp. zn. 4 Co 49/2009, ktorým potvrdil rozsudok okresného súdu vo výroku o zamietnutí žaloby a žiadal rozsudok krajského súdu spolu s rozsudkom okresného súdu v tejto časti zrušiť a vec v rozsahu zrušenia vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie. Dovolanie odôvodnil tým, že napadnuté rozsudky sú zmätočné a nepreskúmateľné, v konečnom dôsledku nezákonné a protiústavné. Súdny oboch stupňov sa dopustili procesných pochybení, čo v konečnom dôsledku viedlo k odňatiu možnosti konať pred súdom. Súdny neverifikovali, či je možné v konaní ako dôkaz použiť v inom konaní vypracovaný znalecký posudok MUDr. Š. M., resp. znalecký posudok Univerzity P.J. Šafárika reprezentovaný znalcom MUDr. M. G., najmä z pohľadu, či títo sú súdnymi znalcami i v súčasnosti zapísaní v zozname súdnych znalcov vedených Ministerstvom spravodlivosti SR. Bol toho názoru, že znalecký posudok vypracovaný MUDr. Š. M. nie je možné akceptovať ako objektívny a nezaujatý, keď sám znalec priznal, že ma etický problém akceptovať použité kmeňových buniek pri reparácii orgánov človeka. Súdny sa dopustili hrubého pochybenia, keď nenariadili vypracovanie kontrolného znaleckého posudku, ktorý by jednoznačne určil, či u neho došlo k ustáleniu zdravotného stavu, ktorý moment má význam pre určenie plynutia premlčania vo vzťahu k uplatnenému nároku. Vypracovanie tohto znaleckého posudku by malo význam pre objektívne porovnanie jeho zdravotného stavu po absolvovaných zahraničných operáciách oproti stavu u iných pacientov majúcich podobné poškodenie zdravia, ktorí sú v jeho veku. Vytýkal súdom, že ho v konaní dodnes vyčerpávajúcim spôsobom nevypočuli, najmä na porovnanie jeho zdravotného stavu ihneď po úraze s jeho súčasným stavom, uspokojili sa len s konštatovaním v znaleckých posudkoch. Odvolací súd mu fyzicky znemožnil účasť na odvolacom pojednávaní, keďže aj napriek zlepšeniu zdravotného stavu, je i v súčasnosti odkázaný na pohyb na invalidom vozíku a v budove súdu nie je žiaden výťah ani iný bezbarierový prístup pre imobilné osoby. I napriek tomu, že pojednávanie určené na deň 20. januára 2010 bolo odročené z dôvodu práceneschopnosti jeho právneho zástupcu, nový termín pojednávania už oznámený nebol, odvolací súd rozhodol bez pojednávania a jemu bol len doručený napadnutý rozsudok. V konečnom dôsledku došlo nielen k porušeniu jeho procesných práv podľa § 237 písm. f/ O.s.p., ale i k porušeniu jeho ústavných práv v zmysle čl. 46 – 48 Ústavy SR. Ďalej uviedol, že súdy nižších stupňov hrubo porušili § 154 O.s.p.; prvostupňový súd vôbec nebral do úvahy platný právny režim, vrátane príslušných európskych smerníc, ktoré slovenské súdy musia rešpektovať. Súdny oboch stupňov nebrali do úvahy, že v súčasnosti v Európskej únii „aplikácia kmeňových buniek“ je štandardnou

liečebnou metódou. Preto pokiaľ táto metóda nie je zahrnutá do slovenského liečebného poriadku, toto pochybenie Slovenskej republiky nemôže byť aplikované v jeho neprospech. Európska únia vydala „Dohovor o ľudských právach a biomedicíne“, ktorý pod č. 40/2002 Z.z. podpísala aj vláda Slovenskej republiky. Podľa tohto relevantného aktu Slovenská republika má pokrok v biológii a medicíne využívať na prospech súčasných a budúcich generácii s prihliadnutím na ustanovenia tohto dohovoru a iných právnych noriem zabezpečujúcich ochranu ľudskej bytosti. V ďalšej časti dovolania súdom podrobne vytykal, že sa dopustili hmotnoprávneho pochybenia, pokiaľ ide o nesprávnu aplikáciu § 449 Občianskeho zákonníka. V doplnení dovolania doručenom dovolaciemu súdu 4. marca 2011 vytkol súdom oboch stupňov, že pri svojom rozhodovaní vôbec nerešpektovali Dohovor o právach osôb so zdravotným postihnutím publikovaný pod č. 317/2010 Z.z., ktorý garantuje osobám so zdravotným postihnutím prístup k zdravotnej starostlivosti, vrátane liečebnej rehabilitácie, neobmedzene, tzn. že občan Slovenskej republiky sa môže liečiť i mimo územia republiky. Táto medzinárodná zmluva, ktorej účastníkom je i Slovenská republika, má prednosť dokonca i pred Ústavou SR, garantuje právo osôb so zdravotným postihnutím na využitie všetkých spôsobov liečby na svoje uzdravenie. V súlade s týmto dohovorom je preto potrebné relevantne posudzovať nárok žalobcu vo vzťahu k § 449 Občianskeho zákonníka.

Žalovaný k dovolaniu žalobcu písomné vyjadrenie nepodal.

Vedľajšia účastníčka vo svojom písomnom vyjadrení k dovolaniu navrhla dovolanie ako neprípustné odmietnuť. Žalobcovi nebola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom. Odvolací súd vo veci rozhodol v súlade s ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku, pričom týmto postupom nedošlo k fyzickému znemožneniu účasti žalobcu na pojednávaní, ako tvrdí žalobca v dovolaní. Odvolací súd nepochybil pri rozhodovaní ako z hmotnoprávneho tak z procesnoprávneho hľadiska, preto jeho rozhodnutie je vecne a skutkovo správne.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Dovolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že dovolanie má v systéme opravných prostriedkov občianskeho súdneho konania osobitné postavenie. Ide o mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu iba vtedy, ak to pripúšťa zákon. Pre účely predmetného dovolacieho konania je vhodné zdôrazniť, že dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a nemožno sa ním úspešne domáhať revízie skutkových zistení súdov nižších stupňov ani výsledkov nimi vykonaného dokazovania. Dovolací súd nie je treťou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie. Posúdiť správnosť a úplnosť skutkových zistení, a to ani v súvislosti s právnym posúdením veci, nemôže dovolací súd už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy. Dovolacie konanie má prieskumnú povahu; aj so zreteľom na ňu dovolací súd, na rozdiel od súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu, nemá možnosť vykonávať dokazovanie (viď § 243a ods. 2 veta druhá O.s.p.).

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanvej veci je dovoláním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. Podľa § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné aj proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. V zmysle § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p.

Žalobca v preskúmvanej veci napadol dovolaním taký rozsudok odvolacieho súdu, ktorý nevykazuje znaky žiadneho z uvedených rozsudkov. Prípustnosť jeho dovolania preto z ustanovení § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. nemožno vyvodit'.

Prípustnosť žalobcom podaného dovolania by v danom prípade prichádzala do úvahy, len ak by v konaní došlo k niektorej z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. Dovolací súd so zreteľom na § 242 ods. 1 O.s.p. skúmal, či prípustnosť dovolania nezakladá niektorá z procesných väd taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Dovolateľ procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. nenamietal a vady tejto povahy v dovolacom konaní nevyšli najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nemožno vyvodit'.

S prihliadnutím na obsah dovolania a v ňom vytýkané nesprávnosti sa dovolací súd osobitne zameral na otázku, či postupom súdov nebola dovolateľovi odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p). Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie procesne nesprávny postup súdu znemožňujúci účastníkovi konania realizáciu procesných oprávnení, ktoré mu v konaní priznáva Občiansky súdny poriadok.

Dovolací súd z obsahu spisu nezistil, že by v konaní došlo k odňatiu možnosti žalobcu konať pred súdom, keď odvolací súd rozhodol o jeho odvolaní bez pojednávania. Podľa § 214 ods. 1 O.s.p. v znení zákona č. 384/2008 Z.z., ktorý nadobudol účinnosť 15. októbra 2008

a ktorý bol platný a účinný v čase rozhodovania odvolacieho súdu, na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej, nariadi predseda senátu odvolacieho súdu pojednávanie, ak a/ je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, b/ súd prvého stupňa rozhodol podľa § 115a bez nariadenia pojednávania, c/ to vyžaduje dôležitý verejný záujem. Podľa § 214 ods. 2 O.s.p. ale v ostatných prípadoch (iné než sú uvedené v § 214 ods. 1 O.s.p.) môže odvolací súd rozhodnúť aj bez nariadenia odvolacieho pojednávania. Z vyššie citovaných ustanovení § 214 ods. 1 a 2 O.s.p. vyplýva, že v prípadoch predpokladaných ustanovením § 214 ods. 1 O.s.p., odvolací súd je povinný nariadiť pojednávanie a v ostatných prípadoch môže odvolací súd rozhodnúť aj bez nariadenia odvolacieho pojednávania. V danej veci odvolací súd dospel k správne mu záveru, že môže rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, pretože v právnej veci žalobcu nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, v danej veci bez nariadenia pojednávania nerozhodol súd prvého stupňa a nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem. Ako z vyššie uvedeného vyplýva, tak odvolací súd podľa procesnej úpravy obsiahnutej v ustanovení § 214 O.s.p., mohol prejednať odvolanie žalobcu bez nariadenia odvolacieho pojednávania.

Zo zápisnice o vyhlásení rozsudku z 24. februára 2010 (č.l. 370 spisu) vyplýva, že odvolací súd 24. februára 2010 vyhlásil rozsudok v predmetnej právnej veci bez nariadenia pojednávania. V zmysle § 156 ods. 3 O.s.p. o veciach, v ktorých súd rozhoduje rozsudkom bez nariadenia ústneho pojednávania, oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu v lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením. Tento procesný postup bol v danom prípade zachovaný, účastníci konania boli o čase a mieste verejného vyhlásenia rozsudku upovedomení spôsobom zodpovedajúcim § 156 ods. 3 O.s.p. Vzhľadom na uvedené, postupom súdu, ktorý sa nepriečil zákonu, nemohlo dôjsť k odňatiu možnosti dovolateľa konať pred súdom. Neopodstatnená je preto jeho námietka, že namietaným postupom odvolacieho súdu došlo k procesnej vade v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Pokiaľ žalobca namietal, že nebol v konaní ako účastník vypočutý, jeho námietka je nedôvodná. Zo spisu nepochybne vyplýva že žalobca bol v konaní zastúpený advokátom JUDr. K. V. na základe plnej moci z 25. októbra 2004 (č.l. 31 spisu). Menovaný advokát bol v zmysle § 25 O.s.p. a § 18 ods. 1, 2 zákona č. 586/2003 Z.z. o advokácii oprávnený na všetky úkony, ktoré mohol v konaní robiť žalobca, jeho povinnosťou bolo chrániť a presadzovať

práva ním zastúpeného účastníka konania a v jeho záujme dôsledne využívať všetky právne prostriedky. Ak je účastník zastúpený advokátom, vykonáva svoje procesné práva a povinnosti prostredníctvom tohto zástupcu. Je nesporné, že zástupca žalobcu bol v konaní vypočutý, zúčastňoval sa pojednávani, mal možnosť vyjadriť sa k veci i k vykonaným dôkazom a súd nikdy nekonal v jeho neprítomnosti. Navyiac zo zápisnice z pojednávania na Okresnom súde Prešov zo 14. januára 2007 vyplýva, že na tomto pojednávani bol osobne prítomný žalobca a bol vykonaný dôkaz, a to výsluchom ako účastníka konania v zmysle § 131 O.s.p. Na základe uvedeného možno konštatovať, že žalobcovi nebola odňatá možnosť konať pred súdom tým, že nebol vypočutý ako účastník konania.

K námietke dovolateľa, že súdy nevykonali všetky ním navrhované dôkazy preukazujúce účelné vynaloženie nákladov spojených s jeho liečením v dôsledku operačného zákroku vykonaného v októbri 2004 v Novosibirsku treba uviesť, že Dohovor o ochrane ľudských práv a slobôd v čl. 6 ods. 1 zaručuje právo na spravodlivé súdne konanie, neustanovuje ale žiadne pravidlá pre prípustnosť dôkazov alebo spôsob, ktorým majú byť posúdené. Dovolací súd k tomu pripomína, že posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré dôkazy budú vykonané, je vecou súdu (viď § 120 ods. 1 O.s.p.), a nie účastníka konania. Najvyšší súd Slovenskej republiky to vyjadril už v rozhodnutí uverejnenom v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 37/1993, v ktorom zaujal názor, že prípadné nevykonanie určitého dôkazu môže mať za následok len neúplnosť skutkových zistení, nie však procesnú vadu v zmysle § 237 O.s.p. K rovnakému záveru dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky aj v rozhodnutí uverejnenom v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 125/1999, v ktorom uviedol, že ak súd v priebehu konania nevykonal všetky navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie skutočného stavu, dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa § 237 písm. f/ O.s.p. nie je prípustné, lebo to nemožno považovať za odňatie možnosti konať pred súdom.

Dovolateľ v dovolaní tiež namietal, že súdy nesprávne vyhodnotili vykonané dôkazy, najmä znalecký posudok súdneho znalca MUDr. M. a znalecký posudok Znaleckého ústavu Univerzity P.J. Šafárika v Košiciach, Lekárskej fakulty (ktorí sú zapísaní v zozname znalcov a znaleckých ústavov Ministerstva spravodlivosti SR), z ktorých vychádzali pri rozhodovaní.

K tomu najvyšší súd uvádza, že súd neodníme účastníkovi možnosť pred ním konať ani tým, že nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov. Dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci (§ 132 O.s.p.). Pri hodnotení dôkazov ide o činnosť súdu, pri ktorej vykonané procesné dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Súd pri hodnotení dôkazov v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi v tom, ako a s akým výsledkom má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa tu zásada voľného hodnotenia dôkazov. Rozhodnutie súdu, ktorého podkladom sú dôkazy nesprávne vyhodnotené, môže byť prípadne z tohto dôvodu vecne nesprávne, avšak táto skutočnosť sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. (viď R 42/1993).

Dovolateľ tiež tvrdí, že súdy sa nezaoberali a neprihliadli na niektoré skutkové okolnosti, ktoré sú podľa neho rozhodujúce pre posúdenie nároku na náhradu účelných nákladov spojených s liečbou (s vykonaním operačného zákroku miechy v Novosibirsku v októbri 2004). K tomu treba uviesť, že neúplnosť (alebo nesprávnosť) skutkových zistení súdu, na ktorých založili rozhodnutie, môže mať síce za následok nesprávnosť tohto rozhodnutia, nezakladá ale procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Pokiaľ súd založí svoje rozhodnutie na neúplných alebo nesprávnych skutkových zisteniach, môže ísť prípadne o vadu konania majúcu za následok nesprávne rozhodnutie vo veci; takáto vada je prípustný dovolací dôvod (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), ktorý ale úspešne možno uplatniť len v procesne prípustnom dovolaní – sama vada tejto povahy prípustnosť dovolania nezakladá.

K námietke dovolateľa, že odôvodnenie napadnutého rozsudku je nepresvedčivé, nedôveryhodné a nepreskúmateľné, dovolací súd uvádza, že nepreskúmateľné je rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré nemá predpísané náležitosti (§ 211 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 157 ods. 2 O.s.p.). Nepreskúmateľnosť rozhodnutia je judikatúrou dovolacieho súdu (viď R 111/1998) považovaná za tzv. inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., na ktorú možno vziať v dovolacom konaní zreteľ, len ak je dovolanie procesne prípustné; sama vada tejto povahy ale prípustnosť dovolania nezakladá.

Žalobca v dovolaní vyslovil aj nespokojnosť s právnym posúdením veci odvolacím súdom (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je relevantný dovolací dôvod, ktorým možno úspešne odôvodniť iba procesne prípustné dovolanie (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.); samo nesprávne právne posúdenie veci nie je totiž procesnou vadou konania v zmysle § 237 O.s.p. To znamená, že aj v prípade, ak by rozsudok odvolacieho súdu nebol podložený úplnými skutkovými podkladmi a spočíval by na nesprávnom právnym posúdení veci, nezakladalo by to prípustnosť dovolania podľa § 237 O.s.p. (viď tiež rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 62/2010, sp. zn. 2 Cdo 97/2010, sp. zn. 3 Cdo 53/2011, sp. zn. 4 Cdo 68/2011, sp. zn. 5 Cdo 44/2011, sp. zn. 6 Cdo 41/2011 a sp. zn. 7 Cdo 26/2010).

Keďže prípustnosť dovolania žalobcu nemožno vyvodiť zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, dovolací súd odmietol tento jeho mimoriadny opravný prostriedok podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúci proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

O trovách dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p., § 151 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p. V dovolacom konaní žalobca nebol procesne úspešný a procesne úspešní účastníci nepodali návrh na rozhodnutie o priznaní náhrady trov dovolacieho konania (§ 151 ods. 1 O.s.p.)

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 23. mája 2012

JUDr. Daniela S u ě a n s k á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková